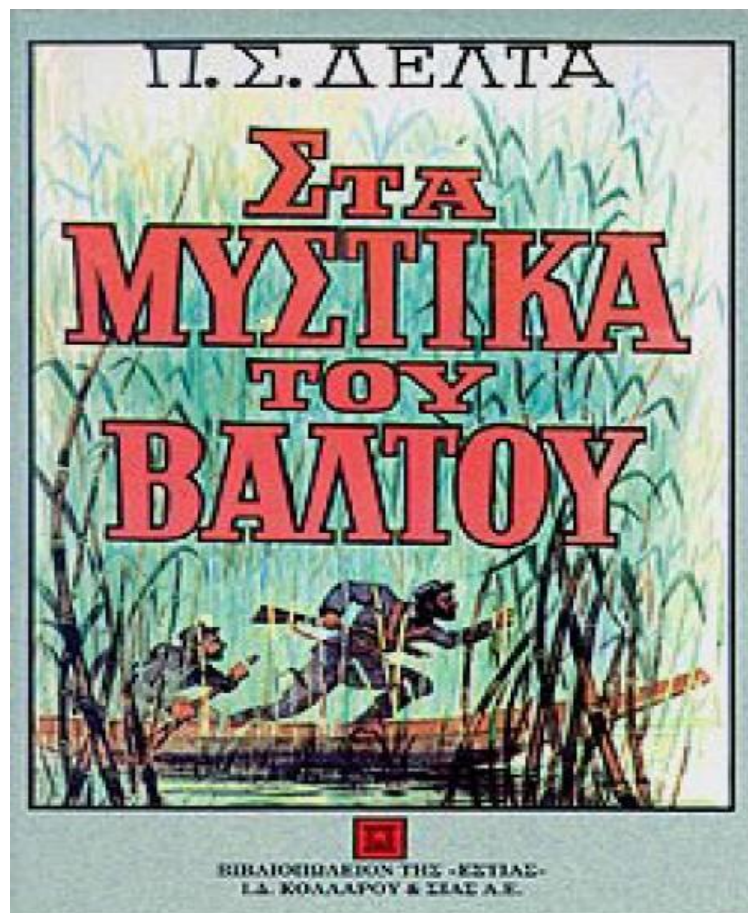

Περί (δήθεν) «μακεδονικής γλώσσας».

Γράφει ο Ανδρέας Σταλίδης.

(Μεταφορά από ανάρτηση στο facebook).

(Απαντώ σε σχολιαστή που επιμένει να μιλάει για “μακεδονική γλώσσα” και διάφορα άλλα).

1. Υπήρχε πληθυσμός στη Μακεδονία που στα τέλη του 19ου αιώνα μιλούσε ένα σλαβικό ιδίωμα, εν πολλοίς μόνο προφορικό. Υπάρχουν πηγές που το αποκαλούν «ιδίωμα της βαρδαρίας» (όπως πχ το Ευαγγέλιο της Κουλακιάς και το Ευαγγέλιο του Κονικόβου, το 1852 και 1863). Καθότι εν πολλοίς προφορικό, δεν υπάρχουν πολλές πηγές.

2. Όλοι οι πληθυσμοί εκείνης της εποχής (ας την ορίσουμε ως 1870-1913), δηλαδή οι πληθυσμοί όλων των εθνικών καταγωγών (Έλληνες, Βούλγαροι, Τούρκοι και άλλοι, αλλά ΟΧΙ Μακεδόνες, διότι αυτοί – όπως θα πω παρακάτω – ήταν ανύπαρκτοι), αυτό το ιδίωμα το θεωρούσαν «βουλγάρικα». Θα μπορούσαμε να το πούμε «βουλγάρικα της εποχής», διότι και τα επίσημα βουλγάρικα, εκμοντερνίστηκαν από τότε.

3. Την ίδια περίοδο (1870-1913) υπήρχε ένας λυσσαλέος ανταγωνισμός Ελλήνων και Βουλγάρων (είπαμε, δεν υπήρχε άλλο έθνος στη

διαμάχη – ακόμα να δω τη θέση σας ως προς αυτό), για τον επηρεασμό των ανθρώπων που δεν ήταν ενεργά ενταγμένοι σε μία από τις δύο πλευρές. Ο λόγος για την αντιμαχία αυτή ήταν ότι με την αναγνώριση της Βουλγαρικής Εξαρχίας το 1870 από τον Σουλτάνο, μετά από πιέσεις του Ρώσου πρέσβη Ιγνάτιεφ, ώστε να δημιουργήσει μία βουλγαρική εθνική ταυτότητα, δηλαδή ένα συγκροτημένο βουλγάρο έθνος, υπήρχε η αποδοχή του Σουλτάνου ότι «σε όποιο χωριό τα 2/3 του πληθυσμού μετεγγράφουν στην Εξαρχία, αυτό υπάγεται αυτομάτως στην Εξαρχία».

4. Λόγω αυτής της αντιπαράθεσης, πολύ συχνά εν μέσω εκτελέσεων και δολοφονιών (να μην παραπέμψω σε βιβλία με καταμετρημένες αγριότητες, διότι το θέμα μας σήμερα δεν είναι ο αντάρτικος πόλεμος Ελλήνων και Βουλγάρων, αλλά το ερώτημα περί του αν υπάρχουν «Μακεδόνες», «μακεδονική γλώσσα» κλπ), ενώ αναγνώριζαν το εν λόγω ιδίωμα ως «βουλγάρο», υπάρχουν ορισμένες, ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ, αναφορές ως «μακεδονίτικα».

Μία από αυτές τις αναφορές, είναι της Πηνελόπη Δέλτα (το 1919) στο βιβλίο της «Στα Μυστικά Του Βάλτου». Σε 1000 σελίδες, αναφέρει μία φορά τον όρο «μακεδονίτικα». Όχι «μακεδονικά». Αλλά «μακεδονίτικα».

Μία άλλη αναφορά είναι του Παύλου Μελά σε επιστολή του, όπου μιλώντας για τον Καπετάν Κώττα αναφέρει τον ίδιο όρο. Ο Καπετάν Κώττας δεν ήταν δίγλωσσος. Ήταν μονόγλωσσος. Σλαβόφωνο τον λέμε σήμερα. Τότε πιθανώς να τον έλεγαν βουλγαρόφωνο. Πάντως, ήταν σίγουρα ελληνόφωνο! Οι τελευταίες του λέξεις ήταν «Ζήτω η Ελλάδα» στο σλάβικο αυτό ιδίωμα. Γι' αυτόν τον άνθρωπο έγραψε ο Παύλος Μελάς ότι μιλούσε «μακεδονίτικα».

(Θεωρώ ιεροσυλία να χρησιμοποιούνται αυτά τα ονόματα για να αποδείξουν την υπεξαίρεση των Σκοπιανών.)

Αυτές οι ελάχιστες αναφορές τις εξηγώ εγώ με το ότι αντικατόπτριζαν ένα «φυσικό εμπόδιο» που έθεταν οι Έλληνες στους «σλαβόφωνους», ώστε να τους αποτρέψουν από το να ενταχθούν στην Βουλγαρική Εξαρχία, δηλαδή στην βουλγαρική εθνική συνείδηση.

Εάν έλεγαν «ο τάδε μιλάει βουλγάρο», αυτό θα τους έστελνε αυτομάτως στην αγκαλιά των Βουλγάρων.

Τους έλεγαν όμως «ο τάδε μιλάει μακεδονίτικα», για να περιγράψουν την σλαβικής προέλευσης αυτή διάλεκτο, ώστε να τους προλάβουν στα μισά του δρόμου (όπου βρισκόταν ήδη, λόγω της

γλώσσας τους), και -αν είχαν επιτυχία- να τους μετατρέψουν σε ελληνόφρονες. Όπως ακριβώς έκανε και ο φλογερός Μητροπολίτης Γερμανός, ο οποίος μετά από ολιγόωρη συνάντηση με τον Καπετάν Κώττα, τον έφερε ψυχή τε και σώματι στο ελληνικό στρατόπεδο, παρότι, όπως είπα, δεν μιλούσε ούτε μία λέξη ελληνικά, και ούτε μίλησε μέχρι τον θάνατό του.

Σε άλλους είχαν, σε άλλους δεν είχαν.

5. Το ακριβώς αντίστροφο έκαναν οι Βούλγαροι. Όχι όμως με τη γλώσσα, αλλά με την εθνική ταυτότητα. Και στο VMRO και στο Ήλιντεν, τα συνθήματα ήταν α-εθνικά. Μιλούσαν για την «Μακεδονία» συμπεριλαμβάνοντας όλες τις εθνότητες. Μην ξεχνάμε ότι στόχος και του οργανισμού και της εξέγερσης δεν ήταν οι Έλληνες, αλλά οι Οθωμανοί. Αντί να τρέξουν να προλάβουν τους σλαβόφωνους στα μισά του δρόμου, τους παραλάμβαναν από τα μισά του δρόμου (που βρισκόταν ήδη) με σκοπό να τους φέρουν στο τέλος του δρόμου που ήταν η βουλγαροποίηση τους. Έτσι, χρησιμοποιούσαν τέτοιου είδους συνθήματα περί «όλων των Μακεδόνων», συμπεριλαμβανομένων δηλαδή και των Ελλήνων(!), ώστε να τους έχουν όλους μέσα, και μετά με τον χρόνο, αυτή η Ανεξάρτητη Μακεδονία, στην οποία στόχευαν, να προσαρτηθεί πλήρως στην Βουλγαρία, και οι ίδιοι στο Βουλγαρικό έθνος.

Αυτή η διελκυστίνδα λάμβανε χώρα σε κάθε πόλη, σε κάθε χωριό, κάθε μέρα που περνούσε κατά την περίοδο αυτή.

Άλλωστε, εντός του VMRO, άλλοι μιλούσαν για «ανεξάρτητη Μακεδονία» και άλλοι για «απ' ευθείας προσάρτηση στη Βουλγαρία». Τελικά, όλοι σχεδόν πολέμησαν τους Βαλκανικούς Πολέμους με την Βουλγαρία. Στους πολέμους, δεν μπορούσαν να υπάρχουν τρίτες επιλογές. Ή με μας ή με τους άλλους. Ή για τη Βουλγαρία ή για την Ελλάδα.

6. Την περίοδο των πολέμων, υπήρξαν και ορισμένοι (κάποιες δεκάδες ίσως) που μετανάστευσαν στην Αμερική, και δήλωναν «Μακεδόνες». Είναι ίσως το μοναδικό τέτοιο στοιχείο που είναι πραγματικό. Διότι σε ΚΑΜΙΑ Οθωμανική απογραφή δεν αναφέρονται Μακεδόνες (πχ στο 1905) και σε ΚΑΜΙΑ Γιουγκοσλαβική απογραφή δεν αναφέρονται Μακεδόνες (πχ το 1921) και σε ΚΑΝΕΝΑ ξένο περιοδικό με μελέτες για τα έθνη της Ευρώπης δεν αναφέρονται Μακεδόνες (όπως πχ το Αμερικανικό National Geographic το 1912 και το 1918).

Γιατί το έκαναν; Μα, για παρόμοιο λόγο! Βρισκόταν στα μισά του δρόμου μεταξύ Ελλήνων και Βουλγάρων. Το ότι έφυγαν ως μετανάστες να μην το αγνοούμε ως δεδομένο. Έφυγαν επειδή δεν ήθελαν να λά-

βουν θέση υπέρ της μίας ή της άλλης πλευράς. Έτσι, απέφυγαν να δηλώσουν και το Έλληνες, και το Βούλγαροι. Άλλων τα ονόματα είναι σλαβικά, άλλων όμως είναι ελληνικά. Ενδεικτικό και αυτό της σύγχυσης της εποχής

Συμπέρασμα.

Μακεδόνες εθνικά δεν υπήρχαν, μακεδονική γλώσσα δεν υπήρχε. Όλα αυτά είναι επινόηση ρωσικής έμπνευσης για να συγκροτηθεί το βουλγαρικό έθνος. Μετά το 1917, ο πανσλαβισμός αντικαταστάθηκε από τον πανκομμουνισμό. Τότε, παρέλαβαν τον πεθαμένο «μακεδονισμό» και τον ανέστησαν τη δεκαετία του 1920, για λίγο διαφορετικούς λόγους. Και φτάσαμε στο 1945 και στον Τίτο, ο οποίος πάλι για λίγο διαφορετικούς λόγους «αποφάσισε και διάταξε» την γέννηση μίας γλώσσας και τη γέννηση ενός έθνους, μαζεύοντας όλα τα στοιχεία των προηγούμενων δεκαετιών. Με διατάγματα όρισε το αλφάβητο με ορισμένα νέα γράμματα, πρόσθεσε σέρβικες συλλαβές σε κάποιες λέξεις, έφτιαξε γραμματική και συντακτικό και έχτισε μία γλώσσα με ελληνικό όνομα, βουλγάρικη δομή και σερβικές επιρροές. Ο λόγος που το έκανε ήταν να τελειώσει μια για πάντα με την πιθανότητα να αναδυθεί κάποτε μία «βουλγαρική μειονότητα» εντός της Γιουγκοσλαβίας. Έτσι, για πρώτη φορά στην απογραφή του 1945 από ΜΗΔΕΝ «Μακεδόνες» το 1921, εμφανίστηκαν ξαφνικά 810.000 «Μακεδόνες». Και άρχισε το κακό για μας.

Τώρα, το αν ΣΗΜΕΡΑ, 75 χρόνια μετά το 1945, μπορεί να σταθεί ένα τέτοιο τεχνητό δημιούργημα ως μία διακριτή γλώσσα, αυτό είναι άλλο θέμα. Και αν σταθεί ως γλώσσα, το ποιο όνομα θα έχει, είναι επίσης άλλο θέμα.

Πάντως, γλώσσα σλαβική με ελληνικό όνομα, εμείς δεν δεχόμαστε. Ας βρουν δικό τους όνομα.

Πηγή : www.antibaro.gr/article